

Дубовий ліс в сумній покорі

Володимир Свідзінський

Дубовий ліс в сумній покорі
Ронив зів'яле покриття.
Вона в гущавині прозорій
Була безжурна, як дитя.

Багровим листям уквітчала
Сніг чола. Радісним теплом
Сміялись очі... Щось співала...
І тихий шелест був кругом.

І раптом постріл десь... І знову...
І посвист... Як ранений звір,
Вона метнулась; жах раптовий
В бездонну ніч поширив зір.

І, як безумна, в ліс глибокий
Наосліп кинулась вона,
І шумно пугач вирлоокій
Жахнувся, збуджений від сна.

Дрімливі дерева ледве встигли
Розбігтися з її путі...
В далекі застуми забігла,
В безмовні пущі золоті.

І зупинилась... Наслухала...
І довго серця неспокій
І бурні перса гамувала
Маленька ручка — сон лелій.

Нігде ні звука. Все замовкло.
В задумі іноді плечем
Вона стене. А лист пожовклий
На неї сиплеться дощем.